

— Охъ, колко боде! — заскимтѣла пакъ.

Ежътъ се окуражилъ и за мигъ показалъ муцуна.

— Не се гиздя, казалъ той, ами събирамъ листа за зимна постелка.

— А! — очудила се лисицата—та ти ще заспишъ прѣзъ зимата? Кажи ми, моля, дѣ ти е дупката, за да те пазя, додѣто спишъ.

— Не се безпокой! промърморилъ ежътъ и отново се свилъ на кълбо.

Дълго чакала лисицата да тръгне ежътъ, за да узнае дупката му, ала той не се мърдалъ. Тя изгубила търпѣние, оставила го и продължила пътя си.

Ей мина се красно лѣто...

(По Пушкина).

Ей мина се красно лѣто,

Нѣма топлитѣ му дни:

Вредомъ вече по небето

Плуватъ гжститѣ мъгли.

Запустѣха равни ниви,

И гората почернѣ,

А небесний сводъ свѣтливъ

Чудно, чудно поблѣднѣ.

Скоро хала прѣзъ полето

Ще завие, забумти.

Огънь буенъ вѣвъ кюмбето

Веселъ пакъ ще запламти.

Драго.